

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΑΙΩΝ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΑΝ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

027

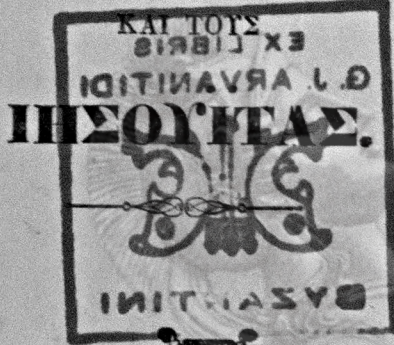
Η

ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ

ΕΛΕΓΧΟΥΣΑ

ΤΟΝ

ΠΑΠΙΚΟΝ ΚΑΤΟΛΙΚΙΣΜΟΝ
ΙΩΝΗΘΑ

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ.

— 000 —
1862.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ
ΑΘΗΝΩΝ

ΑΡΙΘ. ΕΙΣΑΓΩΓΗΣ

Ἡ Ὁρθοδοξία ἐλέγχουσα τὸν Παπικὸν Κα- τολικισμόν καὶ τοὺς Ἰησουίτας.

ἮΣ Μιᾶς, Ἀγίας, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας ὁ ἀδιάλ-
λακτος ἐχθρὸς, ἡ ἐμφωλεύουσα ἐν Κωνσταντινουπόλει Δυτικὴ Προπαγάνδα,
ὠφεληθεῖσα ἐκ τε τῆς διαγωγῆς τινῶν ἀστηρίκτων ἐν τῇ Ὁρθοδόξῳ Πίστει
καὶ τῇ Ἐκκλησίᾳ, ἐν ἧ ἀνετράφησαν καὶ διὰ τῆς ὁποίας ἀνεδείχθησαν, καὶ
τὴν ὁποίαν ἀγνωμόνως ἐπὶ τέλους ἀπελάκτισαν, οἰοί εἰσιν ὁ Ἀπόδραμας
ἐκεῖνος Μελέτιος, οὗ ὁ βίος καὶ ἡ διαγωγή ἐστὶ πασίγνωστος, ὁ φυγᾶς Σο-
κόλσκης, ὁ καταδεδικασμένος διὰ τὴν ἀσελγῆ αὐτοῦ διαγωγὴν καὶ δρα-
πετεύσας Γεράσιμος, καὶ ἐξ ἄλλων ἀναφυέντων μὲν κατὰ παραχώρησιν
Θεοῦ περιστατικῶν, διασκεδασθέντων δὲ ἤδη, ἐφαντάσθη ὅτι ἤγγικεν ἡ
ὥρα τῆς ἐνώσεως τῆς σχισματικῆς κατ' αὐτὴν Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας μετὰ
τῆς Παπικῆς, καὶ ἤρξατο αὐτὴς μετὰ σπουδῆς βάλλειν εἰς ἐνέργειαν τὰς συ-
νήθεις καὶ ἀηδεῖς ἐκεῖνας πλεκτάνας τῆς πρὸς ἀπάτην τῶν ἀπλουστέρων,
δωροδοκοῦσα τοῖς πάσχουσιν ἔνδειαν, συνιστῶσα ἐκπαιδευτικὰ καταστή-
ματα, καθιστῶσα αὐτὰ τὸ φυτώριον, οὕτως εἰπεῖν, τοῦ προσηλυτισμοῦ, ὑ-
ποσχομένη τοῖς πιστοῖς ὑπηκόοις τοῦ Βασιλείου Κράτους ἐλευθερίαν καὶ
ἄνεσιν καὶ ἀνακούφισιν ἀπὸ τῶν βαρέων καὶ δυσβάστακτων δῆθεν κατ' αὐ-
τὴν βασιλικῶν νομίμων φόρων, κηρύττουσα ἀπ' ἄμβωνος καὶ διὰ τῆς δη-
μοσιογραφίας ἐν τε τῇ Πρωτευούσῃ καὶ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις τὰς ἀπάτας
ταύτας, καὶ διαβάλλουσα μετὰ θρασύτητος εἰς τὸν λαὸν καὶ Σεβαστὴν καὶ
Πατρικὴν Κυβέρνησιν καὶ Ἀποστολικούς Ποιμένας καὶ Ὁρθόδοξον Κλῆρον,
ὑπερυψοῦσα τὸ μέχρι τοῦ τάφου καταπεσὸν ἤδη παπικὸν σύστημα ἐν τῇ
Δύσει, μόνον καὶ μόνον ἵνα ἐπιτύχη τοῦ μηδέποτε τευζομένου σκοποῦ τῆς,
τοῦ ἀποπλανῆσαι δηλονότι τὰ τέκνα τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ἐκ τοῦ φω-
τὸς εἰς τὸ σκότος. Λυπούμεθα ὅτι ἡ πολυχρόνιος πείρα ἀκόμη δὲν ἐδίδαξε
τὴν Ῥώμην καὶ τοὺς προασπιστὰς αὐτῆς, ὥστε νὰ ἐννοήσωσιν, ὅτι ἀδύνα-
τον, ὅσους δῆποτε τρόπους καὶ ἂν μεταχειρισθῆ, νὰ ἐλκύσῃ πρὸς ἑαυτὴν
τὴν Ἀνατολὴν, καὶ νὰ ἀποκαταστήσῃ τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν Ῥωμαϊκὴν.
Μάτην ἐκδίδει ἡ Ῥώμη Βούλλας, καὶ συνιστᾷ συλλόγους θεολογικούς, καὶ
καταβάλλει χρηματικὰς ποσότητας, καὶ ἐκπέμπει ἱεραποστόλους ἐκ δια-
φόρων ταγμάτων, ἵνα ἐκλατινίσῃ τὴν Ἀνατολὴν· πρέπει νὰ καταπεισθῆ,
τέλος πάντων εἰς τοῦτο ἐκ τῶν διαφορῶν μέσων, βιαιῶν τε καὶ ὑπόβλων,
ἅτινα κατὰ καιροὺς μετέλλθε, καὶ μὴ δίδῃ πίστιν εἰς τὰς διαβιβαζόμενας
ψευδεῖς πληροφορίας τῶν ἱεραποστόλων τῆς, ὅτι δῆθεν ὁ ἀριθμὸς τῶν πι-
στῶν αὐξάνει ἐν τῇ Ἀνατολῇ καὶ οἱ σχισματικοὶ σωρηδὸν ἐκλατινίζονται!
ἅς ἦναι πεπεισμένη ἡ Ῥώμη, ὅτι οὐδένα εὐρήσει προσήλυτον, εἰμὴ σεση-
πότα τινὰ μέλη τῆς Καθολικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, οἷος ὁ Ἀπόδραμας

καὶ οἱ ὅμοιοι αὐτῷ, καὶ ταῦτα προσωρινῶς, μέχρις οὗ ἐκπληρώσωσι τοὺς ὕλικους αὐτῶν σκοποὺς καὶ τὰς ἀνοήτους ἐπιθυμίας· ἡ φυγὴ τοῦ Σοκόλσκη ἔπρεπε νὰ διδάξῃ αὐτὴν, ὅτι ὁ ὀρθόδοξος, ἐξ οἷαςδήποτε αἰτίας καὶ ἂν καταφύγῃ πρὸς αὐτὴν, ἐξάπαντος μίαν ἡμέραν θέλει ἐπανακάμψῃ εἰς τὴν πίστιν τῶν πατέρων του. Ἡ παραδοχὴ τῶν κακούργων καὶ τῶν ὑποπαινῆν δίδει νὰ ἐννοήσωμεν ὁποῖόν τι τὸ σύστημα τῆς Προπαγάνδας ταύτης, καὶ ἐκ τίνων ἀτόμων σύγκειται.

Ἐὰν δὲ εἰς τινὰ Βουλγαρικὰ χωρία ἐπαρχιῶν τινῶν τῆς Εὐρωπαϊκῆς Τουρκίας ἐπέτυχεν ἐσχάτως νὰ ἐνσπείρῃ τὴν πλάνην, τοῦτο προῆλθεν ἐκ τῶν ψευδῶν αὐτῆς ὑποσχέσεων, ὅτι δῆθεν οἱ κάτοικοι τούτων δὲν θέλουσι μεταβάλλει θρήσκευμα, ἀλλὰ θέλουσιν ἀπαλλαγῆ μόνον ἀπὸ τῶν βαρέων δῆθεν φόρων, τῶν ὀφειλομένων πρὸς τὴν Αὐτοκρατορικὴν Κυβέρνησιν! ἅς μὴ χαίρωσιν ὅμως· συντόμως ἐννοήσουσι τὴν ἀπάτην οἱ ἀθῶοι, καὶ ἐπανακάμψουσιν ἐκεῖ, ὅθεν παρατόλμως ἀπεπλανήθησαν.

Ἡμεῖς ἀφίνοντες εἰς τὴν φρόνησιν τῆς Αὐτοκρατορικῆς Κυβερνήσεως νὰ λάβῃ τὰ κατάλληλα μέτρα πρὸς ἡσυχίαν τῶν διερεθιζομένων πιεσῶν λαῶν τῆς, καθῆκον χριστιανικὸν ἐκπληροῦντες, θέλομεν ἐκθέσει ἐνταῦθα τοὺς λόγους, δι' οὓς δὲν δύναται νὰ ἐπιτευχθῇ ὁ παρά τῆς Ῥώμης θηρευόμενος σκοπὸς ἐν τῇ Ἀνατολῇ, διότι οὗτος, γνωστὸς ὢν τοῖς χριστιανικοῖς λαοῖς τῆς Ἀνατολῆς, περιφρονεῖται ὑπὸ πάντων· θέλομεν ἐκθέσει αὐτοὺς, ἵνα προφυλάξωμεν τοὺς ἀστηρίκτους ἡμῶν ἀδελφοὺς ἀπὸ τῆς ἀπάτης καὶ τῆς πλεκτάνης, ἵνα δείξωμεν αὐτοῖς, τί εἶναι ὁ παπισμὸς, εἰς ὃν τοὺς προσκαλοῦσι, καὶ τίνες οἱ ἐνεργοῦντες τὰ μέσα ταῦτα.

Εἶναι μακρὰν ἀφ' ἡμῶν ἡ ἰδέα τοῦ νὰ ὑπερασπισθῶμεν καὶ ἐπαινέσωμεν τὴν Ὄρθόδοξον Ἐκκλησίαν· διότι αὕτη τεθεμελιώται εἰς τὴν οἰκουμενικότητα τῆς ἀρχαίας Ὄρθοδοξίας καὶ μέχρι τῆς σήμερον ζωηρῶς διαμένει εἰς τὰ πνεύματα τῶν ὀρθοδόξων λαῶν τῆς Ἀνατολῆς. Ὁ Θεὸς μέχρι τοῦ νῦν διεφύλαξεν αὐτὴν ἀπὸ τῶν παγίδων τῶν ἐχθρῶν τῆς ἀνθρωπότητος, καὶ εἰς τὸ μέλλον περιφρουρήσει αὐτὴν. Εἰς ἕκαστον τίμιον ἄνθρωπον, ὅστις ἔχει μικρὰν τινὰ ἰδέαν τῆς ἱστορίας τοῦ λατινισμοῦ καὶ τοῦ Ῥωμαϊκοῦ παπισμοῦ, καὶ ἰδίως τῆς Ἰησοῦτικῆς κοινότητος, μόνον ἡ ἰδέα τῆς ἐνώσεως τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας μετὰ τῆς Δυτικῆς πρέπει νὰ τῷ φανῇ ὡς ἐν τερατῶδες ἐπινόημα ἐξημμένης φαντασίας· ἡ ἐνωσις, ἢ ἄλλως, ἢ συμφιλίωσις μετὰ τοῦ λατινισμοῦ εἶναι πρᾶγμα ὅλως ἀδύνατον, καὶ μάρτυς αὐτὴ ἡ ἱστορία.

Οὔτε θέλομεν εἰσελθεῖ εἰς δογματικὰς φιλονεικίας, ἐκ τῶν ὁποίων ἐξάπτονται μόνον τὰ ἀνθρώπινα πάθη καὶ οὐδὲν ἕτερον κατορθοῦται, ἀλλὰ θέλομεν ὁμιλήσει περὶ ἐκείνων, οἵτινες μάτην προσπαθοῦσι νὰ ἐκλατινίσωσι τὴν Ὄρθόδοξον Ἀνατολήν.

Δὲν ἐννοοῦμεν μέχρι τοῦδε τί θηρεύουσιν οἱ Ἰησοῦται ὑπὸ τὸ προσωπεῖον τοῦ Ἀπόδραμας Μελετίου καὶ τῶν ὁμοίων του, ἀνθρώπων λίαν ἀπονενοημένων καὶ ἀξιολυπῆτων ὑφ' ὅλας τὰς ἐπόψεις· ὅλοι οὗτοι, οἵτινες ἀπεσπᾶσθησαν τῆς ὀλομελείας τῶν Ὄρθοδόξων, ἔδειξαν καὶ δεικνύουσι τοιαύτην λυπηρὰν ἄνοιαν καὶ ἀγνωσίαν καὶ ἀμάθειαν, ὥστε ἀκουσίως διεγείρουσιν εἰς τὸν νοῦν ἐκάστου Ὄρθοδόξου τὴν ἐρώτησιν· ἀληθῶς οἱ Ἰησοῦται συνι-

στῶσιν ἐκεῖνο τὸ τάγμα, τὸ ὁποῖον λέγουσιν ὅτι περιλαμβάνει ἀνθρώπους νοήμονας, πανούργους, εἰδήμονας, προθύμους εἰς πάντα, ἀφοῦ καταδέχονται εἰς προσηλυτισμὸν τοιούτων περιτριμμάτων ;

Ἰησοῦται! ἀρά γε γνωρίζουσι πολλοὶ ἐκ τῆς κατωτέρας τάξεως τοῦ ἡμετέρου Ὀρθοδόξου λαοῦ, ὁποῖοι ἄνθρωποι εἶναι οἱ Ἰησοῦται οὗτοι; ἐξαίρετα χαρακτηρίζουσι τὸ τάγμα αὐτῶν οἱ λόγοι, τοὺς ὁποίους ἐξέφρασεν ὁ πρὸ 200 σχεδὸν ἐτῶν ὑπάρξας ἀρχηγὸς αὐτῶν Βόρτζιας. Ὁ ἄνθρωπος οὗτος, κατασπαραττόμενος καὶ βασανιζόμενος ὑπὸ τῶν ἐπιπλήξεων τῆς συνειδήσεώς του, διευθύνας ἐπὶ τινα ἔτη τὸ τάγμα τοῦτο, καθημαχμένος ἐν τῷ αἵματι τῶν ἀθῶων, μεμολυσμένος ὑπὸ παντοίων βδελυρῶν πράξεων, κατακείμενος ἐπὶ τῆς κλίνης τοῦ θανάτου, ἀναστενάξας ἐβόησε· « Κύριε, σύγ-
» γνωθι ἡμῖν τοῖς ἀθλίοις· ὑπὸ μορφήν προβάτου εἰσήλθομεν εἰς τὸν κό-
» σμον τοῦτον, καὶ ὡς λύκοι περιφερόμεθα ἐν αὐτῷ· ὡς μυσσαροὺς κύνας
» διώκουσιν ἡμᾶς πανταχοῦ· ὁποῖα τρομερὰ τιμωρία! μόλον τοῦτο ἡμεῖς
» καὶ πάλιν ὡς ἀγέλη ἀρπακτικῶν καὶ σαρκοφάγων πτηνῶν θέλομεν ἐπι-
» πέσει κατὰ τῆς ἀνθρωπότητος καὶ θέλομεν κατασπαράττει αὐτήν. Θεέ
» μου! Θεέ μου! καὶ πάλιν ἡμᾶς ἐκ τοῦ κόσμου τούτου ὡς διαβ... ».

Λέγουσιν ὅτι ὁ πνευματικὸς καὶ οἱ περὶ αὐτὸν ἀδελφοὶ δὲν τῷ ἐπέτρεψαν νὰ τελειώσῃ τοὺς λόγους του, καὶ συνετέλεσαν μάλιστα εἰς τὸν θάνατόν του. Ἀπόδειξις ἰκανή!

Καὶ τῶνόντι, πανταχόθεν, ὅπου ἂν ἀπῆλθον οἱ Ἰησοῦται οὗτοι, ἀπεβλήθησαν, ἐκ τῆς Πορτογαλλίας, ἐκ τῆς Ἰσπανίας, ἐκ τῆς Μ. Βρεττανίας, ἐκ τῆς Ἰταλίας, ἐκ τῆς Γαλλίας, ἐκ τῶν Γερμανικῶν Χωρῶν, ἐκ τῆς Κίνας, ἐκ τῆς Ἰαπωνίας, ἐκ τῆς Ῥωσσίας, καὶ ἐξ αὐτῆς ἀκόμη τῆς Ῥώμης. Πανταχόθεν τοὺς ἀπεδίωκον, καὶ ὅπου ἠθέλησαν νὰ κατοικήσωσιν, οἱ ἄνθρωποι ἐμίσησαν καὶ κατηρῶντο αὐτούς. Τελευταῖον, ὁ Πάπας Κλήμης ΙΣΤ΄. δυνάμει τοῦ ἀλανθάστου αὐτοῦ κατήργησε τὸ πολλῶν καὶ μεγάλων ἐκκλησιαστικῶν τε καὶ πολιτικῶν κακῶν πρόξενον γενόμενον τάγμα τῶν Ἰησοῦτῶν διὰ βούλλας αὐτοῦ, ἐκδοθείσης περὶ τὸ 1773 ἔτος, ἧς ἡ ἀρχή: « Ὁ Κύριος καὶ Σωτὴρ ἡμῶν ». Ἀλλὰ μετὰ τινα ἔτη, δυνάμει τοῦ αὐτοῦ παπικοῦ ἀλανθάστου, ἕτερος Πάπας, Πῖος ὁ Ζ΄, ἀνεκήρυξεν ἐκ νέου τῷ 1814 τὴν ἀδελφότητα ταύτην, μετὰ τὴν πτώσιν τοῦ Μ. Ναπολέοντος, πρὸς ὑποστήριξιν καὶ ἐνίσχυσιν τοῦ θρόνου του, καὶ πρὸς ἐξάπλωσιν τοῦ Παπικοῦ Κατολικισμοῦ.

Οἱ ῥηθέντες Ἰησοῦται ἐκ νέου ἀναλαβόντες θάρρος, ὡς εἶπομεν, ἐξ ἀπονενομημένων κινήματων, ἐνόμισαν ἐφικτὸν τὸν ἐκλατινισμὸν τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, καὶ ἤρξαντο νὰ κηρύττωσι πανταχοῦ ὅτι ἤγγικε καὶ ἐσήμανεν ἡ ὥρα τοῦ ἐκλατινισμοῦ τῆς Ἀνατολῆς, ἐφ' ᾧ καὶ ἐκδόσεις νέων Παπικῶν βουλλῶν καὶ κινήσεις τῶν Ἰησοῦτῶν καὶ τόσα ψεύδη· ἀλλ' ἡμεῖς εἰς ἀπάντησιν μετὰ θετικότητος κηρύττομεν καὶ διαβεβαιούμεν ὡς ἐκ προσώπου ἀπάσης τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας τῷ τε ἀγιωτάτῳ Πάπᾳ Ῥώμης καὶ ἅπασιν τοῖς περὶ αὐτὸν καὶ τοῖς ὑπ' αὐτὸν, ὅτι οὐδέποτε ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία παραδέξεται τὸν Παπισμὸν.

Κρίσεων καὶ ἐπικρίσεων πρὸς τοῦτο δὲν ἔχομεν ἀνάγκην πολλῶν· διότι οὐδὲν ἀποδεικνύουσιν αὐταί. Τὰ ἱστορικὰ γεγονότα, τὰ ὁποῖα, ὡς γνωστὰ,

παραλείπομεν, εἰσὶν ἀναντίρρητοι ἀποδείξεις, ὅτι τὸ πνεῦμα τοῦ πικτισμοῦ εἶναι ἐναντίον εἰς τὸ πνεῦμα τῆς Ὄρθοδοξίας, καὶ ἀσύμφωνον πρὸς τὸ πνεῦμα τῶν ἀνατολικῶν λαῶν διὰ πολλοὺς λόγους. Καὶ ἰδοὺ οὗτοι.

Ἡ Ὄρθοδοξία οὐδένα οὐδέποτε ἠγόρασεν, οὐδὲ ἀγοράζει, καὶ πρὸς πληροφορίαν τούτου στρέψατε τὰ βλέμματά σας εἰς τὸ παρελθὸν αὐτῆς, καὶ θέλετε ἰδεῖ ὅτι αὕτη οὐδένα προσεκτήσατο εἰς τὸ μέρος τῆς μῆτε διὰ χρημάτων, μῆτε διὰ τῆς βροφαίας.

Οὐδέποτε ἐκαλύφθη διὰ τοῦ φαρισαϊκοῦ ἐνδύματος τοῦ Ἰησοῦϊτισμοῦ διὰ νὰ ἐξαπλώσῃ τὴν ἰδέαν, τὴν ὁποίαν κατέχει ἀπ' αὐτῆς τῆς ἡμέρας τῆς συστάσεώς της.

Προοδεύει διὰ βήματος ἡσύχου καὶ μετρίου, ἐπερειδομένη εἰς τὸ Εὐαγγέλιον τοῦ Χριστοῦ καὶ εἰς τὰς παραδόσεις τῶν οἰκουμενικῶν διδασκάλων.

Ἐμεινεν ἀκράδαντος εἰς τοὺς θεσπισθέντας δογματικούς καὶ κυβερνητικούς κανόνας τῶν 7 Οἰκουμενικῶν Συνόδων, αἵτινες ἀπεσφῆσαντο ἀπαξ διὰ παντός εἰς τί καὶ πῶς πρέπει νὰ πιστεῦῃ πᾶς λογικὸς ἄνθρωπος.

Οὐδέποτε ἐτάλμησεν αὕτη οὔτε ν' ἀφαιρέσῃ, οὔτε νὰ προσθήσῃ, οὔτε νὰ παραφθείρῃ τὰ θεσπισθέντα.

Καὶ μέχρι τῆς σήμερον ἀκόμη διασώζει τὸ σύμβολον τῆς Πίστεως, ὡς συνέταξαν αὐτὸ αἱ Οἰκουμενικαὶ Σύνοδοι.

Δὲν ἐπενόησε τὴν βλασφημίαν περὶ τοῦ ἀλανθάστου τοῦ Πάπα.

Δὲν διηρέθισε τὰ πάθη τῶν ἀνθρώπων ἐν ὀνόματι τοῦ Θεοῦ πρὸς τὴν ἀρπαγὴν, πρὸς τὴν ἐρήμωσιν καὶ πρὸς τὴν καταδυναστείαν ἐκείνων, οἵτινες δὲν ᾔθελον νὰ δεχθῶσι τὸ ἀλάνθαστον τοῦ Πάπα.

Δὲν ἐξωλόθρευσεν ὀλόκληρα ἑκατομμύρια ἀνθρώπων ἐν τῇ Ἀμερικῇ, ἐν ὀνόματι τοῦ Εὐαγγελίου καὶ τοῦ Σταυροῦ, διὰ νὰ χορτάσῃ τὴν φιλαργυρίαν της.

Δὲν εὐλόγησε τὸν αἱματηρὸν γάμον τῆς νυκτὸς τοῦ Ἁγίου Βαρθολομαίου, καὶ δὲν ἐξωλόθρευσε 30 χιλιάδας ἀνθρώπων, οἵτινες ἐπανέστησαν κατὰ τῆς διαφθορᾶς τῆς Πίστεως τοῦ Χριστοῦ.

Δὲν ἐξεμίσθωσεν εἰς τοὺς Ἰουδαίους τὰς Ἐκκλησίας τοῦ Θεοῦ.

Δὲν ἐπέτρεψεν εἰς τοὺς Ἰερεῖς της καὶ εἰς τοὺς μοναχοὺς νὰ σύρωνται ἐφ' ἀμάξης ἐν καιρῷ θριάμβου ὑπὸ γραιῶν καὶ παρθένων.

Δὲν ἐπενόησε τὰς αἱματηρὰς καὶ διαβολικὰς ἰσρὰς ἐξετάσεις.

Δὲν ἐκυλήχθη εἰς τὸ αἷμα τῶν σλαβικῶν λαῶν ἐν ὀνόματι τῆς Οὐνίας.

Δὲν εἶχεν ἰερεῖς, ζῶντας φανερά μετὰ παλλακίδων καὶ ἐν αἰμομιζία.

Δὲν ἔσχε Παπίδας.

Δὲν ἐθανάτωσε τὸ ποιμνιὸν της, θελήσαν νὰ ἐλευθερωθῇ ἀπὸ τοῦ καπουκινικοῦ ζυγοῦ τῶν Μοναχῶν.

Δὲν ἔκαυσε αὕτη εἰς λέβητας Ἰωάννας Γούσσους καὶ Ταμπλιέρους, τοὺς ἀρχηγοὺς τῆς μεταρρυθμίσεως.

Δὲν ἔκαυσε τοὺς Ἰουδαίους ἐπὶ τῇ προφάσει μαγείας καὶ ἀδελφότητος μετὰ τοῦ διαβόλου.

Δὲν συνεχώρησε δι' ὀλίγα χρήματα ἀμαρτίας παρελθούσας, ἐνστώσας καὶ μελλούσας ἀκόμη.

Δὲν ἀνέδειξε Πάπας φανερά ἐπιγελῶντας ἐπὶ τῇ κουφονοίᾳ τῶν ἀνθρώπων καὶ ἀποκαλοῦντας ἑαυτοὺς Θεοὺς τῆς γῆς.

Οὐδέποτε ἐξηφάνισε καὶ κατέκαυσε τὰς βίβλους τῆς Ἱερᾶς Γραφῆς καὶ τοῦ Ψαλτῆρος, ἐπὶ τῇ προφάσει ὅτι εἶναι τυπωμένοι εἰς διαλέκτους διάφορων χριστιανικῶν λαῶν.

Δὲν ἔδωκεν ἀφορμὴν εἰς τὴν μεταρρύθμισιν, εἰς τὸν ἀθεϊσμόν καὶ εἰς τὴν ἀδιαφορίαν πρὸς τὴν Πίστιν.

Καὶ τελευταῖον, δὲν παρήγαγεν αὕτη εἰς τὸν κόσμον τὸ τερατώδες τοῦτο ἐξάμβλωμα, τὸ ὁποῖον εἰς τοσαύτην μανίαν κατέφθασεν, ὥστε ὑπερηφάνως καὶ παρατόλμως ὠνόμασεν ἑαυτὸ ἀδελφότητα τοῦ Ἰησοῦ, καὶ ἐπέγραψεν εἰς τὰς αἱματηρὰς αὐτοῦ ἀσπίδας τὰ στοιχεῖα: A. M. C. D. τουτέστι πρὸς πλείονα δόξαν τοῦ Θεοῦ.

Πρὸς πλείονα δόξαν τοῦ Θεοῦ! Ὅποια τρομερὰ βλασφημία! Πρὸς πλείονα δόξαν τοῦ Θεοῦ οἱ Ἰησοῦται διδάσκουσιν ὅτι πάντα ἀνεξαιρέτως οὐ μόνον εἰσὶ θεμιτὰ, ἀλλὰ καὶ ἀρεστὰ εἰς τὸν Θεὸν καὶ ὑποχρεωτικά. Διὰ τῆς διδασκαλίας των διαθεβαιοῦσιν ὅτι ἡ βλασφημία, ἡ ἐπιφορτία, ἡ παλιμβουλία, ἡ ἀνθρωποκτονία, ἡ παιδοκτονία, ἡ ἀδελφοκτονία, ἡ πατροκτονία, ἡ ἀσωτεία, ἡ αἱμομιξία, ἡ κλοπή, ἡ πορνεία, τὸ ψεῦδος, ὁ ἴσος, ἡ μάχαιρα, τὸ πῦρ, ἡ διαβολή, ὁ διερεθισμὸς, ἡ διαφθορά, ἡ παραφθορά τῆς ἀληθείας, ἡ ψευδοσοφία κτλ. εἰσὶν ἀρεστὰ εἰς τὸν Θεὸν πρὸς πλείονα δόξαν αὐτοῦ!!! τουτέστι πρὸς ἐξάπλωσιν καὶ στηριγμὸν τῆς ῥωμαϊκῆς παγκοσμίου θεοκρατίας, καὶ πρὸς ἀπόλαυσιν τῶν ἰδίων αὐτῶν ὠφελειῶν!

Τούτων οὕτως ἐχόντων, τί πρέπει νὰ θαυμάσῃ τις καὶ τί νὰ ἐλπίζῃ ἐκ τοιαύτης ἀδελφότητος; ἀλλ' ἄς προσέχῃ αὕτη νὰ μὴ λάβῃ ἐπὶ τέλους τὰ ἐπίχειρά της, μόνον ὅτι πρὸ πολλοῦ ἤρχισαν ταῦτα νὰ τῇ ἀποδίδωνται ἐν αὐτῇ τῇ Δύσει.

Διὰ τοῦτο πρέπει νὰ ἀποφεύγωσιν αὐτοὺς ἐκεῖνοι ἐξ ἡμῶν, ὅσοι δὲν γνωρίζουσι τὰς πανουργίας καὶ τὰς πλεκτάνας αὐτῶν ὑπὸ τὸ ταπεινὸν ἔνδυμα τοῦ διδασκάλου, τοῦ εὐεργέτου καὶ τοῦ πρβνοητοῦ τῆς πασχούσης ἀνθρωπότητος, εἰσέρχονται εἰς τὰς ἀθώας οἰκογενείας, ἀλλὰ κυρίως εἰσὶν οἱ διδάσκαλοι τῆς διαφθορᾶς καὶ τοῦ ψεύδους, καὶ οἱ ἐπίβουλοι τῆς θρησκείας καὶ τῆς ἀθωότητος. Ἡμεῖς λέγοντες ταῦτα προφυλάττομεν τοὺς ἀδελφοὺς ἡμῶν ἀπ' αὐτῶν διότι τὸν προφυλαττόμενον ὁ Θεὸς θέλει προφυλάξῃ. Μὴ λησμονήσωμεν ὅτι ὁ διάβολος δι' ἀπαραλλάκτου ἀπατηλῆς καὶ ὠραίας φράσεως ἐπέιραξε τὴν Εὐάν καὶ αὐτὸν τὸν Σωτῆρα τοῦ κόσμου. Οἱ Ἰησοῦται ἀρκεῖ νὰ ἐπιτύχωσι τὸν σκοπὸν των, τὰς δὲ ὑποσχέσεις, καὶ τὰς κολακείας, καὶ τὰς πιστοποιήσεις, καὶ τοὺς ὄρκους εἰς οὐδὲν λογίζονται αὐτοὶ τε καὶ ὁ ἀρχηγός των.

Ὅλα τὰ γεγονότα ἀποβαίνουσιν εἰς ἔλεγχον αὐτῶν καὶ εἶναι καιρὸς νὰ ἀρχίσωμεν καὶ ἡμεῖς οἱ Ὀρθόδοξοι κατόπιν τοῦ Πασχάλη καὶ ἄλλων τιμίων ἀνθρώπων νὰ ἐλέγχωμεν αὐτοὺς διὰ νὰ προφυλάξωμεν τοὺς ἀδελφοὺς μας ἀπὸ τῶν πανουργιῶν αὐτῶν καὶ τῆς κηρυττομένης ὑπ' αὐτῶν ἐνώσεως.

Οἱ Ἰησοῦται ὠφεληθέντες, ὡς εἶπομεν, ἐκ τῆς ἀπὸ τῆς Ὀρθοδοξίας ἀποσκιρτήσεως καὶ καταφυγῆς πρὸς αὐτοὺς τινῶν ἀστηρίκτων, ἀπονενομημένων καὶ ἐνόχων, ἤρχισαν νὰ κηρύττωσιν, ὅτι ἤγγικεν ἡ ὥρα τῆς Ἐνώσεως τῆς Ἀνατολῆς μετὰ τῆς Δύσεως διὰ τῆς παραδοχῆς τοῦ Κατολικισμοῦ ὑπὸ τῆς πρώτης. Ἀλλ' ἡμεῖς εἰς ἀπάντησιν λέγομεν αὐταῖς, ὅτι ἡ συμφιλίωσις καὶ

ἔνωσις μετ' αὐτῶν εἶναι πάντῃ ἀδύνατος, ὅποια δῆποτε μέτρα καὶ ἂν λάβῃ ἡ Ρώμη· ὁ λίθος τοῦ προσκόμματος εἶναι ἡ Πίστις· διότι γνωρίζομεν ὅτι ἡ Ἰησοῦτικὴ πίστις εἶναι σαρκοφάγον τι. Ὁ Ἰησοῦτης δὲν δύναται νὰ ἐννοῇσῃ τί ἐστὶ πνευματικὴ Ἐκκλησία, καὶ ὅτι Ἐκκλησία καὶ κλῆρος εἶναι δύο ἀντικείμενα ὅλως διάφορα πρὸς ἄλληλα. Εἰς τὸν νοῦν αὐτοῦ, καταστενοχωρημένον ὑπὸ τοῦ τετραγώνου σκιαδίου, εἶναι ἀδύνατον νὰ εἰσχωρήσῃ ἡ ἰδέα, ὅτι ἡ πίστις εἶναι καθαρῶς ἀτομικὴ, λογικὴ, νοερά καὶ ἐλευθέρα πεποιθήσις τοῦ ἑσῶ ἀνθρώπου. Ἀντικείμενον τόσον σαφές καὶ ἀκριβές, καὶ ἐντελῶς ἐξηγημένον ὑπ' αὐτοῦ τοῦ Σωτῆρος, τὸ παπικὸν σύστημα ἔσπευσε νὰ τὸ καταστήσῃ σκοτεινὸν καὶ δυσεξήγητον. Πανταχοῦ τοῦ φιλελευθέρου καὶ θρησκευτικοῦ ἔθνους τῶν Γάλλων ἀπαντᾷ τις τὴν πλέον μεγαλητέραν περιφρόνησιν καὶ πρὸς τὸν Πάπαν καὶ πρὸς τοὺς Ἰησοῦτας καὶ πρὸς ὅλον τὸν κλῆρον. Τὰ συνήθη ὀνόματα, δι' ὧν ἀποκαλοῦσι τὸ τάγμα τοῦτο ἐν τῇ Λύσει εἰσὶ: «*Σκουγίσκος καὶ αἰσχρὸς*» καὶ φυλάξοι ὁ Θεὸς ἐὰν συμβῇ ἔτι μεταβολὴ τις ἐν τῇ Λύσει· εἴμεθα πεπεισμένοι, ὅτι οὐδεὶς τῶν ἱερωμένων θέλει μείνει ἐν τοῖς ζῶσιν.

Ἴδοὺ ὅποιοι ἄνθρωποι κηρύττουσι τὴν ἔνωσιν τῶν δύο Ἐκκλησιῶν διὰ τῆς παραδοχῆς τοῦ Κατολικισμοῦ ὑπὸ τῆς Ὀρθοδόξου! διὰ τῆς παραδοχῆς τοῦ Κατολικισμοῦ! Ἰσα, ἰσα, αὐτὸς εἶναι τὸ ἐμπόδιον τῆς ἐνώσεως καὶ τῆς συμφιλιώσεως· διότι ὅπου καὶ ἂν στρέψῃ τις τὸ βλέμμα του, πανταχοῦ ἀπαντᾷ ἐν τῷ λατινικῷ κατολικισμῷ ἀντὶ πνευματικοῦ καὶ ἀφηρημένου καὶ πίστεως τῆς καρδίας, ὕλικόν τι καὶ αἰσθητικόν. Οἱ Ἰησοῦται τόσον διέφθειραν τὴν πίσιν, ὥστε τολμᾷ τις νὰ εἴπῃ, ὅτι δὲν ὑπάρχει πλέον πίστις ἐν τῇ Λύσει. Ἡ ὑπαρξίς τοῦ Θεοῦ ὑπέπεσεν εἰς ἀμφιβολίαν, ὁ Χριστὸς περιεπαίχθη, τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον ἐξυβρίσθη! ὅσα παιδαριωδῶς περιέπαιζαν ὁ Ρουσσώ, ὁ Βολταίρος, ὁ Γολβεῖνος, ὁ Λιδερώ, καὶ ὁ Ἀλάμπερος, ταῦτα ὁ Προυδὼν ἐφόνευσε διὰ τῆς ψυχρότητός του καὶ διὰ τῆς ἀφειδοῦς λογικῆς του· ἡ τελευταία αὐτοῦ συγγραφὴ ἦτον ὁ ἐπικήδειος τοῦ Κατολικισμοῦ. Ἡμεῖς δὲν πιστεύομεν νὰ ζήσῃ περιπλέον τῶν πέντε ἐτῶν ὁ Ἰησοῦτισμὸς· ἀλλὰ τί θὰ γίνωσιν ἔπειτα οἱ Ἰησοῦται; ἅς μὴ ἐλπίζωσι νὰ τοὺς κλαύσῃ τις, διότι οἱ καιροὶ τῶν ποιητικῶν θρηγῶν, ἀλλὰ Σατωβριάν, παρῆλθον·— ὁ Παπισμὸς, τὸ κολοσσαῖον τοῦτο τοῦ μεσαιῶνος ἐρείπιον, συντριβήσεται, ἐκ δὲ τοῦ ἐρείπιου τούτου δὲν θέλει μείνει, εἰμὴ μίαν σκοτεινὴν καὶ ἀπίστευτον παράδοσιν, θὰ διασωθῇ ὅμως μεγάλη διδασκαλία. Μὲ τοὺς λόγους τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ δὲν θὰ παίζωσι πλέον καὶ δὲν θὰ ἐπινοῶσι πλέον νέα δόγματα.

Καὶ τῶνόντι, πόσῃν ἀποστροφῇ λαμβάνει ὁ ἄνθρωπος ὅταν παρατηρήσῃ τὸν ἐσωτερικὸν βίον τοῦ Κατολικισμοῦ! Ὅλα τῷ φαίνονται χαμερπῆ καὶ ἀπρεπῆ, ἀνάρεστα καὶ τρόπον τινὰ προσηρημένα εἰς τὸν ἰδιαίτερον βίον. Καὶ ἂν θελήσῃ τις νὰ καθαρῖσῃ τὸν παπισμὸν ἀφ' ὅλης ταύτης τῆς ἀσχημίας, πρέπει ἐξάπαντος νὰ κατακρημνίσῃ ὅλον τὸ σύστημα. Πρέπει νὰ τὸν ἐπαναφέρῃ εἰς τὸν Χριστιανικὸν βίον τῶν πρώτων αἰώνων τοῦ Χριστιανισμοῦ, ὅστις διετηρήθη ἐν τῇ Ὀρθοδόξῳ Ἐκκλησίᾳ· πρέπει νὰ διορθώσῃ τὴν παραφθορὰν τῶν παραδόσεων, νὰ ἐξαλείψῃ τὰς ἀπαιτήσεις τῶν Παπῶν τοῦ νὰ θέλωσι νὰ ᾔναι κεφαλὴ τῆς Ἐκκλησίας· ἀνάγκη νὰ καταργήσῃ τὴν

ἀγαθίαν τῶν Ἱερείων, ἣτις αὐτὴ προϋξένησε τὴν περισσοτέραν βλάβην εἰς τε τὸν οἰκογενειακὸν καὶ τὸν κοινωνικὸν βίον, παρ' ἅπαν τὸ παπικὸν σύστημα. Πρέπει ὅλα ταῦτα νὰ ρίψῃ τις ἀπὸ τῆς κορυφῆς τῆς τριστεφάνου παπικῆς τιάρας, καὶ νὰ τὰ κατεδαφίσῃ μέχρι τῶν βάσεων, αἵτινες ἴστανται ἐπὶ τῆς ἀπάτης καὶ τοῦ ψεύδους.

Αὕτη εἶναι ἡ αἰτία, δι' ἣν εἶναι ἀδύνατος ἡ συμφιλίωσις καὶ ἡ ἑνωσις. Ἀκούσατε. Εἰς τὴν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν δὲν εἰσχωροῦσιν αἱ ἰδέαι τοῦ κόσμου. Ἡ Ἐκκλησία εἶναι ἰδέα ὅλως ἀφρημημένη καὶ πνευματικὴ, καθὼς εἶναι καὶ αὐτὴ ἡ πίστις καὶ ἡ ἀλήθεια καὶ αὐτὸς ὁ Θεός· αὕτη δὲν ἀναλαμβάνει τὸν μεγαλοπρεπῆ τίτλον τῆς Ῥωμαϊκῆς οἰκουμενικότητος, κεφαλὴ δὲ αὐτῆς εἶναι ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, καὶ ἐν τῷ οὐρανῷ, καὶ ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ ἐν τῇ καρδίᾳ, καὶ ἐν τῷ νοῦ ἑκάστου ἀνθρώπου· ἄνευ τοῦ Χριστοῦ δὲν ὑπάρχει κέντρον, δὲν ὑπάρχει ρίζα χορηγοῦσα ζωὴν εἰς τὸ δένδρον τῆς οἰκουμένης. Καὶ τοῦτο τόσον καλῶς καὶ σαφῶς καὶ ἐναργῶς κατενόησαν οἱ Πατέρες τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων, ὥστε εἰς τὴν διδασκαλίαν αὐτῶν καὶ εἰς τὰ θεσπίσματα οὐδενὶ ἐπιτρέπεται νὰ προσθήσῃ ἡ ἀφαιρέσις τι· ὁ δὲ τολμήσας θεωρεῖται ὑπ' αὐτῶν ἀποστάτης κατὰ τοῦ Θεοῦ. Ὅχι, ὅχι, δὲν θέλομεν νὰ ἐνωθῶμεν μετὰ τοῦ Κατολικισμοῦ· ἀλλὰ καὶ ἀνάγκη τούτου δὲν ὑπάρχει· διότι ἡμεῖς οὐδεμίαν ἔχθαρον τρέφομεν πρὸς αὐτὸν, καὶ οὐδένα ἀπεβάλλομεν, οὐδὲ διεγείραμεν ἐριδίας ματαίας, οὐδὲ ἐπινουῶμεν συνεχῶς καινοτομίας δογματικὰς, οὔτε ἀπεμακρύνθημεν τοῦ ἐνδόξου τίτλου τῆς Ῥωμαϊκῆς οἰκουμενικότητος. Ἄς περιορισθῇ λοιπὸν καὶ αὐτὸς εἰς τὸν κύκλον τοῦ ἐν ὧσιν ὑπάρχει, καὶ ἄς ἀφήσῃ ἡμᾶς ἡσύχους, ἐκπληροῦντας τὰ καθήκοντά μας ἀκριβῶς πρὸς τὴν ἀγίαν μας Πίστιν καὶ τὴν πατρικὴν μας Κυβέρνησιν. Ὁ Θεὸς θὰ κρίνῃ μίαν ἡμέραν καὶ τοὺς Κατολικούς καὶ τοὺς Ὀρθοδόξους, καὶ τότε θέλομεν γνωρίσει ποῖος εἶναι ἕναχος καὶ ποῖος ἀθῶος. Γνωρίζομεν, ὅτι θέλουσι μᾶς κατηγορήσει ἐπὶ ἐξάψει τῶν παθῶν καὶ τῆς ἔχθρας· ἀλλ' ἡμεῖς ἀπὸ τοῦδε ἀπαντῶμεν, ὅτι οὐδεμίαν ἔχθαρον ἔχομεν πρὸς τὸν λατινισμὸν, ὑπάρχει ὅλως ἀκουσία τις καὶ ψυχρὰ περιφρόνησις πρὸς αὐτὸν, τὴν ὁποῖαν ἀπηντήσαμεν σχεδὸν εἰς ὅλους τοὺς εὐφρονοῦντας ἄνδρας τῆς Γαλλίας, Γερμανίας καὶ Ἀγγλίας.

Δὲν ὑπάρχει ἀφορμὴ τις πρὸς διερεθισμὸν τῆς ἔχθρας, διότι καλῶς γνωρίζομεν καὶ εἰμεθα πεπεισμένοι, ὅτι ὁ ἐπινουθὴς καὶ διακηρυττόμενος ἐκλατινισμὸς τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας εἶναι ἀδύνατος. Τὸ ἐμπόδιον εἰς ἐπιτευξίν τοῦ σκοποῦ τούτου δὲν ὑφίσταται εἰς τὰς προλήψεις, ἀλλ' εἰς αὐτὴν τὴν θεμελιώδη ἰδέαν τοῦ Χριστιανισμοῦ, τῆς Οἰκουμενικῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, εἰς τὴν παραφθοράν τῶν Εὐαγγελικῶν δογμάτων καὶ εἰς τὸ αὐτόκλητον τῶν Ῥωμαίων Ποντιφῆκων. Ἄν καὶ γνωρίζητε, ἀδελφοί, περὶ τίνος προσπαθοῦσιν οἱ πατέρες οὗτοι, μόνον τοῦτο κρίνατε καλῆτερον, σκεφθῆτε καὶ θέλετε τὸ εὖρει. Δὲν πρόκειται ἐνταῦθα ὑπὲρ εἰρήνης τοῦ σύμπαντος κόσμου, ἀλλὰ περὶ ἐγκαταστάσεως ἐν τῇ Ἀνατολῇ τοῦ Παπικοῦ συστήματος μετὰ τὴν ἀπώλειαν τῶν ἐπαρχιῶν τῆς Ἰταλίας. Οἱ Ἰησοῦίται καλῶς ἐγνώρισαν ὅτι ὁ παπισμὸς ἐν τῇ Δύσει διήλθε τὴν περιόδόν του· ἀπόδειξις δὲ τούτου ὑπάρχει αὐτὴ ἡ Ῥώμη καὶ ἡ ἀπαλλαγείσα τῆς καταδυναστείας Ἰταλία, καὶ αἱ κατὰ καιροὺς ἐμφανιζόμεναι σοφαὶ συγγραφαὶ κληρικῶν τῆς

Δύσεως. Αἱ ἀποδείξεις αὐταὶ εἶναι τόσοι ἰσχυραὶ, ὥστε, ὅσον καὶ ἂν ἰσυνεθίσαν νὰ ψεύδωνται οἱ πατέρες τῶν στοιχείων Α. Μ. C. D. οὐδεμία ἀμφιβολία ὅμως δύναται νὰ εἰσχωρήσῃ. Ὁ Παπικὸς θρόνος τοσαῦτον ἐσαλεύθη, ὥστε εἶναι ἀναγκαῖα μικρὰ τὶς ὠθησὶς ἀκόμη, καὶ τότε « ἔχετε ὑγιεῖαν ». Ἐρωτήσατε αὐτὸν τὸν μεγάλθυμον Αὐτοκράτορα τῶν Γάλλων νὰ σᾶς εἴπῃ τί εἶναι δυσκολώτερον εἰς αὐτὸν κατὰ τὴν παρούσαν ἐποχὴν: νὰ ὑποσηρίξῃ τὸν Πάπαν καὶ τὸν κληρὸν αὐτοῦ, ἢ τὸν λαὸν ζητοῦντα τὴν κατάργησιν τῆς πολιτικῆς δυναστείας αὐτῶν; Ἴδου διὰ ποίαν αἰτίαν ἐπιθυμοῦσιν οἱ Ἰησοῦῖται νὰ ἐκλατινίσωσι τὴν Ἀνατολήν!!!; ἀλλὰ μάτην κοπιῶσι. Παρακαλοῦμεν μόνον αὐτοὺς νὰ μᾶς ἀφήσωσιν ἡσύχους· ἡμεῖς καυχώμεθα εἰς τὴν προσηγορίαν τῆς Ὁρθοδοξίας, διότι αὕτη δὲν ἠνώθη ἐν ὀνόματι τοῦ Θεοῦ Α. Μ. C. D. μήτε μετὰ τῶν Ἰουδαίων, μήτε μετὰ τῶν Ἰησοῦιτῶν, μήτε μετὰ τοῦ Πάπα· ἢ νομίζουσιν, ὅτι τόσοι ἀνόητοι εἴμεθα, ὥστε δὲν βλέπομεν πόσον ἀνήθικος καὶ χαμερπῆς καὶ διαβολικὴ εἶναι ἡ ἀρπαγὴ βρέφους ἀπὸ τῶν βραχιόνων τῆς μητρὸς, ἔστω καὶ Ἑβραίας, ἐκτελουμένη καὶ ὑπ' αὐτοῦ ἀκόμη τοῦ Πάπα; Κλαύσατε καὶ μετανοήσατε, Ἰησοῦῖται, ἕως οὗ ὁ Κύριος ἐν τῷ ἐλέει καὶ ἐν τῇ μακροθυμίᾳ αὐτοῦ χορηγῇ ἡμῖν ἔτι καιρὸν μετανοίας. Ἡμεῖς δὲν ἔχομεν σκοπὸν νὰ ἐνωθῶμεν μὲ ἀνθρώπους, ἀρπάζοντας ἀθῶα βρέφη, καὶ . . . . .

Τί; νὰ ἐπιτρέψωμεν νὰ πέσῃ εἰς χεῖράς σας ἡ Ἁγία καὶ ἀγνή καὶ σώφρων ἡμῶν Ἐκκλησία; φυλάξοι ὁ Θεός! οὐδέποτε νὰ ἐλπίζητε τοιοῦτόν τι ἄλλως ὁ Κύριος καὶ ἡμᾶς ἐγκαταλείψει, ὡς ἐγκατέλιπεν ὑμᾶς τοὺς δυσυχεῖς!

Δόξα τῷ Θεῷ! τὰ περιστατικὰ κάλλιστα δικαιοῦσι τὴν ἀπομάκρυνσίν μας ἀπὸ τοῦ Παπισμοῦ καὶ μᾶς ἐνισχύουσιν εἰς τὴν περιφρόνησιν τοῦ συστήματος τούτου· οὐδέποτε θέλομεν πιστεύσει εἰς τὰ δῆθεν εἰρηνικὰ αἰσθήματα τοῦ μεγαλοψύχου Πάπα σας· ἡμεῖς πολὺ ἀγαπῶμεν τὴν ἀνάγνωσιν τῆς Ἱερᾶς Γραφῆς, τὰ δὲ τέκνα μας εἶναι πολύτιμα δι' ἡμᾶς· ἡμεῖς δὲν θέλομεν τὸν ἀρχηγόν σας, ὅστις, διὰ τῆς αὐτῆς χειρὸς, δι' ἧς προσφέρει τὴν ἀναίμακτον θυσίαν, ὑπογράφει καὶ τὰς ἐπιθανατίους ἀποφάσεις τῶν δυστυχῶν ὁμογενῶν του, καὶ ὅστις διατηρεῖται ἀκόμη εἰς τὴν θέσιν του, ἐπερειδόμενος εἰς ξένας ἀσπίδας· ἀλλὰ καὶ τοῦτο ἄγνωστον μέχρι τινὸς καιροῦ. Εἰς ἡμᾶς εἶναι ἐναντίος ὁ ἐπίσκοπος, ὅστις αἰωνίως ἀπειλεῖ διὰ τῆς ἀσπίδος καὶ τῆς ῥομφαίας του, καὶ θηλάζει τὸν αἱματηρὸν ἰδρῶτα τῶν δυστυχῶν Ῥωμαίων. Ὁχι, ἡμεῖς οὐδέποτε θέλομεν ἐνωθῆ μεθ' ὑμῶν· διότι ἡ διδασκαλία σας εἶναι ψευδῆς, ἐναντία τῆς ἀνθρωπότητος, ὑβριστικὴ εἰς τὸν Θεόν, ἀντιχριστιανικὴ. Οἱ ἡμέτεροι Ἀρχιερεῖς μᾶς διδάσκουσι νὰ ἀγαπῶμεν τὸν Θεὸν καὶ τὸν πλησίον, καὶ νὰ τιμῶμεν καὶ σεβώμεθα τὰ μητρικὰ αἰσθήματα καὶ αὐτῶν τῶν ἀλόγων ζώων. Οἱ ἡμέτεροι Ἱερακήρυκες μὲ ἀποστολικὴν ἀπλότητα καὶ ἄνευ ἐπιτατηδευμένου τρόπου καὶ κακολογιῶν καὶ κατηγοριῶν τῶν ἄλλων θρησκειῶν καὶ προσώπων, ἅτινα ἀντὶ ὠφελείας προξενοῦσι σκάνδαλα εἰς τοὺς πιστοὺς, μᾶς διδάσκουσι τὴν Ἱεράν Θρησκείαν τῶν πατέρων μας καὶ μᾶς στηρίζουσιν εἰς αὐτὴν καὶ μᾶς περιφράττουσιν ἀπὸ τῶν ξένων ἐπιβουλῶν.

Ὁχι, ὄχι, μετὰ τοῦ Πάπα δὲν θέλομεν νὰ ἐνωθῶμεν, ἂν δὲν γίνῃ ἐκείνος Ὁρθόδοξος. Μετὰ δὲ τῶν Ἰησοῦιτῶν παντάπασι· καὶ τοῦτο πρὸ πολ-

λοῦ καὶ οἱ ἴδιοι ἐγνώρισαν. Ἐπιθυμοῦμεν καὶ θέλομεν ὅλα τὰ ἔθνη τῆς Ἀνατολῆς ν' ἀποθάνωμεν, ὡς ἐγεννήθημεν, Ὀρθόδοξοι· ἡ δὲ ὕλη καὶ ἡ κοσμικὴ δύναμις οὐδεμίαν ἐντύπωσιν προξενεῖ εἰς ἡμᾶς. Γνωρίζομεν, ὅτι ἡ μὲν ὕλη καὶ ἡ κοσμικὴ δύναμις παρέρχεται, τὸ δὲ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον διὰ παντὸς μένει καὶ εἶναι ἡ αὐτοαλήθεια, ὅθεν καὶ αἰώνιον. Τὸ Πνεῦμα τοῦτο καὶ ἡ ἰδέα τοῦ Χριστοῦ, δύναμις τοῦ αἰωνίου τούτου νόμου, ζῆ διὰ παντὸς ἐν ἡμῖν καὶ προοδεύει. Πλησιάζουσιν οἱ χρόνοι, καθ' οὓς ἔσται « εἰς ποιμὴν », ὁ Κύριος Ἰησοῦς Χριστός, καὶ μία ποιμνῆ, ἡ ἀληθινὴ αὐτοῦ καὶ ἀδιαιρέτος καὶ παγκόσμιος Χριστιανικὴ Ἐκκλησία. Ναί, ἡ Ἐκκλησία ἐθεμελιώθη καὶ ἐσυστήθη ὄχι μόνον ἐν τῇ ἐνότητι τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ τοῦ Χριστοῦ, ὄχι μόνον ἐν τῇ πνευματικῇ οἰκουμενικότητι ὅλων τῶν ἀνθρώπων καὶ ὅλων τῶν ἐθνῶν, ἀλλὰ καὶ ἐν τῇ πνευματικῇ ἰσότητι, τουτέστιν ἐν ἰσότητι ἄνευ ἐξαιρέσεως, ἄνευ συνθηκῶν, ἄνευ τάξεων, ἄνευ ἐξαιρετικῶν δικαιωμάτων, ἄνευ καταστάσεων, ἄνευ ἐθνῶν, ἄνευ διαλέκτων, ἄνευ τόπων, ἄνευ ἐθνικοτήτων.

Οἱ Ἀπόστολοι ἐξῆλθον ἐκ τοῦ σχολείου τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἴσοι πρὸς ἀλλήλους ἀνεξαιρέτως. Ἡ Εὐαγγελικὴ Ἱστορία, ἡ Ἱστορία τῶν Ἀποστολικῶν χρόνων, ἡ Ἱστορία τῆς ἀρχηγόπου Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ εἶναι ἀψευδὲς ἐχέγγυον τούτου καὶ ἀναντιρρήτος ἀπόδειξις· ὅλοι οἱ Ἀπόστολοι ἦσαν ἴσοι, ὅλοι ἐδέχθησαν μίαν διδασκαλίαν, μίαν ἀρχὴν, ἐν Πνεῦμα Ἅγιον, μίαν πίστιν, μίαν ἀλήθειαν, μίαν γνώσιν, μίαν δύναμιν, ἓνα προορισμὸν, καὶ ὅλοι ἐξ Ἰσοῦ ἐξῆλθον νὰ κηρύξωσιν ἓνα Θεὸν, ἓνα Χριστὸν Σωτῆρα, ἐν χάρισμα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, μίαν ἀγαθὴν ἀγγελίαν περὶ τῆς ἀπολυτρώσεως τοῦ ἀνθρώπου γένους ἀπὸ τῆς ἁμαρτίας καὶ ἀπὸ τῶν δεσμῶν, καὶ ἀπὸ τῆς ἀγνοίας, τοῦ ψεύδους, τῆς ἀπιστίας, τῶν ἀσθενειῶν καὶ πασῶν τῶν προλήψεων. Πανταχοῦ ἡ ἀγαθὴ ἀγγελία ἐκμηδενίζει ὅλα τὰ συστήματα, τὰ τε πολιτικὰ, καὶ τὰ κοινωνικὰ, καὶ τὰ φιλοσοφικὰ, καὶ τὰ θρησκευτικὰ, τὰ ὁποῖα ἐνομοθετοῦντο ἐπὶ τῶν ἀνθρώπων μὲ σκοπὸν, ἵνα οἱ μηδαμινοὶ ὀλίγιστοι συντηρῶνται ὑπὸ τῶν δυστυχῶν πολλῶν.

Ἡ Ἀρχέγονος Ἐκκλησία ἐμφανίζεται ἐπὶ τῆς γῆς ἐχθρὰ τοῦ κόσμου· διότι αὕτη ἐξαφανίζει καὶ καταστρέφει τὰς παλαιὰς ἰδέας περὶ ἀνισότητος παντὸς εἶδους καὶ ἰδίως ἐξαλείφει τὴν διαφορὰν μεταξὺ φυλῶν καὶ διαλέκτων. Καὶ ταῦτα 19 ἡδὴ αἰῶνας ἐξακολουθοῦσι νὰ γίνωνται μετὰ τῆς αὐτῆς ἀκριβοῦς καὶ μαθηματικῆς λογικῆς. Πανταχοῦ καταβάλλονταὶ ἀγῶνες ἀναγεννήσεως καὶ ἀναπλάσεως διὰ παγκόσμιον, καὶ νέαν, καὶ ὑψηλοτέραν, καὶ τελειότεραν πνευματικὴν ἐνότητα τῆς ἀνθρωπότητος. Ἡ πυξὶς μετακινεῖ τὰ ὅρια καὶ τὰ καταστρέφει, ἡ τυπογραφία διαδίδει νέας ἰδέας, ἡ βιβλικὴ ἔταιρία μεταδίδει πανταχοῦ τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, ὁ ἀτμὸς καταβάλλει τὰς ἐκτάσεις, αἱ ἐπιστῆμαι καὶ αἱ γνώσεις ἀνπτύσσονται, καὶ πάντα ἐν γένει τείνουσι πρὸς ἓν σημεῖον, ὅτι δηλαδὴ ἡ ἀλήθεια ἐνυπάρχει εἰς τὴν διδασκαλίαν τοῦ Χριστοῦ, ὅτι ἡ ἐλευθερία καὶ ἡ ἰσότης καὶ ἡ ἀδελφότης εἶναι ἐγκεχαραγμένοι δι' ἀνεξαλείπτων γραμμῶν εἰς τὸ Εὐαγγέλιον, καὶ ὅτι ὅλα ταῦτα ὑπάρχουσιν εἰς τὴν μίαν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ. Ἴδου τὰ ἀποτελέσματα τῆς διδασκαλίας τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς Οἰκουμενικῆς Αὐτοῦ Ἐκκλησίας. Τὰ ἀποτελέσματα τοῦ μόνου ἀληθινοῦ κατορθωτοῦ

καὶ πνευματικοῦ συστήματος αὐτοῦ τοῦ Θεοῦ. Ὅλα δὲ τὰ λοιπὰ συστήματα καταπίπτουσι καὶ κατασυντρίβονται ἐνώπιον τοῦ αἰωνίου καὶ θείου τούτου συστήματος. Ἐνταῦθα ἐνεργεῖ τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον καὶ οὐδεὶς ἕτερος.

Ἐπιναλαμβάνομεν οἱ Ἀπόστολοι ἦσαν ἴσοι πρὸς ἀλλήλους καὶ ἐνήργουν ἰσοδυναμῶς· καὶ πᾶν ὅ,τι ἐξετέλεσαν, καὶ πᾶν τὸ τελούμενον ἄχρι τῆς σήμερον, ἐν ὀνόματι τοῦ Χριστοῦ, τελεῖται εἰς ἔλεγχον τοῦ Παπικοῦ συστήματος, καὶ κυρίως διὰ τὴν Οἰκουμενικὴν Ἐκκλησίαν ἢ μόνη πνευματικὴ καὶ θεία κεφαλὴ εἶναι ὁ Χριστὸς, ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ τοῦ ζῶντος· καὶ διότι ὅλοι ἡμεῖς ἄνευ ἐξαιρέσεως καὶ ἄνευ διακρίσεως ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν τῶν Ἐπισκόπων ἡμῶν καὶ τῶν Ἱερέων συγκροτοῦμεν μετὰ τῶν διδασκάλων ἡμῶν τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Θεοῦ.

Τοιαύτη εἶναι ἡ διδασκαλία τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ, ὡς βλέπομεν καὶ ἀναγινώσκομεν αὐτὴν ἐν τῷ Εὐαγγελίῳ, ὡς παρελάβομεν αὐτὴν παρὰ τῶν οἰκουμενικῶν Διδασκάλων, καὶ τοιαύτην παρέλαβε καὶ ὁμολογεῖ καὶ ἐρμηνεύει εἰς ἡμᾶς ἡ Ὄρθοδοξία. Οὐδεμίαν χώραν ἔχουσιν ἐνταῦθα αἱ ἀνασκευαὶ καὶ τὰ διλήμματα τῶν Ἰησουϊτῶν· οὔτε ἀναγκαῖα εἰσὶν ἐξηγήσεις καὶ ἐρμηνεῖαι καὶ διασαφήσεις. Ὁ Χριστὸς ὅλα τὰ ἐξήγησε, τὰ ἠρμήνευσε, τὰ ὥρισε, τὰ προσδιώρισε, τὰ ἐθέσπισε καὶ τὰ ἐσφράγισε διὰ τοῦ ἰδίου αἵματος. Φυλάττοντες κατὰ γράμμα καὶ κατ' ἐννοίαν τὴν διδασκαλίαν αὐτοῦ, δὲν ἀπαντῶμεν εἰς τὴν Ὄρθοδοξίαν ἐκείνας τὰς ἀνοήτους ἀντιλογίας, τὰς ὁποίας ἀπαντᾷ τις κατὰ πᾶν βῆμα ἐν τῷ Παπικῷ συστήματι. Ἴδου διὰ τί εἰς ἡμᾶς τοὺς Ὄρθοδόξους ὅλα εἶναι εὐκατάληπτα καὶ ἐν τῇ καρδίᾳ. Παρ' ἡμῖν δὲν ὑπάρχει Ῥωμαϊκὸς παπισμὸς, ὅστις καταπιέζει τὸν κόσμον καὶ θηλάζει ἐκ τῆς ἀνθρωπότητος πνευματικὴν ζωὴν. Ἡ Ὄρθοδοξία ἐρμηνεύει εἰς ἡμᾶς τὴν διδασκαλίαν τοῦ Χριστοῦ, καὶ ἐξηγεῖ ὅτι ἡ Ἐκκλησία εἶναι Ἐκκλησία, καὶ οὐχὶ πολιτικὸν σύστημα καὶ πείγνιον τῆς κοινωνίας. Ἡ Ὄρθοδοξία ἐξηγεῖ τὸ ἠθικὸν μέρος τῆς διδασκαλίας τοῦ Χριστοῦ, τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ ἦναι παράρτημα τῆς πολιτικῆς ζωῆς, ἀλλὰ δὲν ὑποχρεοῖ ἡμᾶς εἰς τοῦτο καὶ δὲν μᾶς ἀναγκάζει νὰ πιστεύωμεν εἰς ὅ,τι δὲν εἴμεθα ἱκανοὶ νὰ πιστεύωμεν. Ἐνὶ λόγῳ ἡ Ὄρθοδοξία, καθὼς ἡμεῖς τὴν ἐννοοῦμεν, εἶναι ἔκφρασις ὑψηλοτέρου καὶ πνευματικοῦ πρωτοτύπου δημοκρατίας, τῆς ὁποίας νόμοι εἶναι τὸ Εὐαγγέλιον, ἐμπληρωτικὴ ἐξουσία ὁ κλῆρος, κεφαλὴ δὲ καὶ κυβερνώσα ἐξουσία αὐτὸς ὁ Χριστὸς.

Τούτων οὕτως ἐχόντων, ἱκανὰς ἀφορμὰς ἔχουσι, νομίζω, οἱ Ἰησουῖται νὰ μᾶς μισῶσι καὶ φοβῶνται· καὶ ἰδοὺ διὰ ποίαν αἰτίαν συκοφαντοῦσι καὶ ὅσον δύνανται καταδιώκουσι πανταχοῦ τὴν Ὄρθοδοξίαν. Ὅλος οὗτος ὁ χαρακτήρ τῆς πνευματικῆς δημοκρατίας ἐνυπάρχει καὶ εἰς τὸν ἡμέτερον κλῆρον. Μέλη τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ εἴμεθα ὅλοι ἡμεῖς· ὁ κλῆρος ἡμῶν φέρει τὸν Σταυρὸν καὶ τὸ φορτίον τοῦ μετὰ πράου καὶ ἡσύχου πνεύματος· καὶ Πατριάρχαι, καὶ Μητροπολίται, καὶ Ἀρχιεπίσκοποι, καὶ Ἐπίσκοποι, καὶ πρεσβυτέριον ἱερὸν, καὶ αὐτοὶ οἱ διάκονοι, καὶ ὁ λαὸς, ἐνώπιον τοῦ νόμου τοῦ Χριστοῦ εἰσὶν ἴσοι.

Μία μόνον ἀνισότης πραγματικῶς ὑπάρχει μεταξὺ κλήρου καὶ λαοῦ· ὅσα ἀνώτερον εἶναι τὸ ἱεραρχικὸν ἀξίωμα, τόσα μεγαλύτερα εἶναι καὶ ἡ

εὐθύνῃ καὶ ὅλη αὐτὴ ἡ ταξιαρχία εἶναι ἐκπληρωτικὴ, διδακτικὴ καὶ κυβερνητικὴ ὄλων δὲ κεφαλῆ, καὶ κλήρου καὶ λαοῦ, εἶναι ὁ Χριστός, καὶ οὐδεὶς ἐξ αὐτῶν, οὔτε κατ'ἰδίαν, οὔτε ἐν Συνόδῳ, τολμᾷ νὰ ἐγγίση τὰ δόγματα, τὰ ὁποῖα ἐσύστησεν αὐτός ὁ Χριστός ἐν τῷ Εὐαγγελίῳ, οὔτε ἐφευρίσκει δόγματα οὐδέποτε ὑπάρξαντα ἐν τῷ Εὐαγγελίῳ. Ὡς ἐκ τούτου, πανταχοῦ, ὅπου ὑπάρχει ἡ Ὄρθοδοξία, εὐρίσκομεν ἐνότητα ἀκράδαντον καὶ ἀκατάλυτον, « εἰς Χριστός, μία κεφαλὴ, μία πίστις, ἐν σῶμα! » καὶ ἐνώπιον τῆς Ὄρθοδοξίας ἐκλείπει καὶ μεταβάλλεται εἰς κόνιν πᾶν πνεῦμα ἐθνικότητος καὶ πᾶν παπικὸν καὶ Ἰησουϊτικὸν σύστημα.

Γνωρίζετε ὁποῖαν ἰδέαν ἔχουσιν ἐσχηματισμένην οἱ Δυτικοὶ περὶ τοῦ Παπικοῦ κατολικισμοῦ; παρ' αὐτοῖς ὁ κατολικισμὸς εἶναι ἔκφρασις πνευματικοῦ δεσποτισμοῦ, διψῶντος ν' ἀπολαύσῃ καὶ τὰς κοσμικὰς ὠφελείας καὶ τὴν τυραννίαν τοῦ κόσμου· καὶ ἐπειδὴ συνέχεον τὴν ἰδέαν τῆς ἀληθινῆς Ἐκκλησίας μετὰ τοῦ παπισμοῦ, ἀγανακτοῦσιν οὐ μόνον κατὰ τοῦ κατολικισμοῦ, ἀλλὰ καὶ κατ' αὐτῆς τῆς χριστιανικῆς ἀρχῆς. Αἱ ἀπαιτήσεις τῶν Παπῶν τοῦ νὰ ᾧσι κεφαλὴ τῆς Ἐκκλησίας καὶ νὰ δεσπόζωσιν ἐπ' αὐτῆς, ἠμαῦρωσαν τὸν λαμπρὸν ἥλιον τῆς διδασκαλίας τοῦ Χριστοῦ. Τοῦτ' αὐτὸ κηρύττουσιν ἤδη ἐν τῇ Ἀνατολῇ οἱ Ἰησουῖται· ἀρκεῖ μόνον ἐπιστήμως ν' ἀναγνωρίσῃ τις τὸν Πάπαν ὡς κεφαλὴν τῆς Ἐκκλησίας, καὶ κατὰ μόνους ἄς ἐπιγελά καὶ ἄς μὴ τὸν ἀναγνωρίζῃ μάλιστα. Καὶ τῶνόντι, ἐν τῇ Δύσει σήμερον περιπαίζουσι φανερῶς καὶ αὐτὸν τὸν Πάπαν, καὶ τὰς ἀπαιτήσεις του, καὶ τοὺς Ἰησουῖτας, καὶ ὅλον τὸν κλήρον· τὸ ἴδιον συνέβαινε καὶ κατὰ τὸν μεσαῖωνα, μὲ τὴν διαφορὰν μόνον ὅτι τότε ἔκαιον τοὺς ἐναντίους καὶ τοὺς περιγελῶντας, ἀλλὰ τώρα νὰ καύσωσι δὲν τολμῶσιν. Ἀφοῦ λοιπὸν τοιαύτην ὑπόληψιν χαίρει παρὰ τοῖς Δυτικοῖς ὁ κατολικισμὸς, πῶς θέλουσι νὰ τὸν διαδώσωσι μετὰ τῶν Ἀνατολικῶν οἱ Ἰησουῖται; Καὶ ὅμως ὅλον τοῦτο τὸ παπικὸν καὶ ἀντιχριστιανικὸν πνεῦμα ἀπαντᾶται εἰς ὅλον τὸν Δυτικὸν κλήρον. Ὅλοι οἱ κληρικοὶ τῆς Δύσεως διάγουσιν ἰδιάζοντα καὶ ἀπεξενωμένον βίον· ὄχι μόνον τοὺς μισοῦσιν, ἀλλὰ καὶ τόσον τοὺς περιφρονοῦσιν, ὥστε ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἰς τὰς κοινωνικὰς καὶ εἰς τὰς οἰκογενειακὰς συναναστροφὰς σπανίως τοὺς ἀναφέρουσιν. Αὐτὸν τὸν Πάπαν, τοὺς ἀρχιεπισκόπους, καὶ ἐπισκόπους, καὶ ἱερεῖς, θεωροῦσιν ὡς ἀγρίους τινὰς, καὶ πολλάκις ὡς μετημφισμένους κληρικούς, γελωτοποιούς· καὶ ὅσω ἀνώτερος εἶναι ὁ βαθμὸς τῆς ἱεραρχίας ἐνὸς προσώπου, τόσω περισσότερον τὸ μισοῦσιν.

Εἶναι λυπηρὸν καὶ τρομερὸν νὰ φαντασθῇ τις τὰς συνεπείας τῆς θέσεως τοῦ κλήρου τοῦ κατολικισμοῦ ἐν τῇ Δύσει. Ἰπάρχουσι μετὰ αὐτῶν ἄνθρωποι μὲ καρδίαν καὶ νοῦν καὶ χαρίσματα, μὲ ἀγάπην πρὸς τὴν ἀνθρωπότητα μὲ πίστιν εἰς τὸν Θεὸν, εἰς τὸν Χριστὸν καὶ εἰς τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, ἀλλ' οἱ δυστυχεῖς μισοῦνται ἕνεκα τοῦ παπισμοῦ· οἱ δὲ λαοὶ καὶ κατ' αὐτῶν ἐξεῖπον τὸ φοβερὸν ἀνάθεμα. Καὶ αὐτοὶ διὰ τοῦ αἵματος αὐτῶν αἵματος θέλουσι πληρώσει τὴν τρομερὰν ἀμαρτίαν τῆς Ῥώμης, ἥτις ἀπώλεσε καὶ ἀπόλλυσιν ἄχρι τῆς σήμερον τόσα ἑκατομμύρια ἀνθρώπων!

Ἡμεῖς μετὰ τῶν Δυτικῶν ὁμολογοῦμεν ὅτι καὶ τώρα, καθὼς καὶ εἰς τὸ παρελθόν, ὑπάρχει μία Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ· οὐδέποτε ὑπῆρξαν δύο Ἐκκλησίαι· ἀλλὰ καὶ δὲν δύνανται νὰ ὑπάρξωσι δύο Ἐκκλησίαι. Τὸ δὲ νὰ κη-

ρύττωσιν οἱ Ἰησοῦται ὅτι τὸ σύστημά των (καὶ ἄλλην λέξιν πρὸς προσηγορίαν δὲν εὐρίσκομεν κατάλληλον) τὸ ὑπὸ τὴν κυριαρχίαν τοῦ Πάπα, εἶναι ἡ μόνη Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, εἶναι τρομερὰ βλασφημία. Ἡ Ἐκκλησία, καθὼς καὶ ὅλη ἀνθρωπότης, εἰς οὐδένα ὑπέικει· διότι ὁ Θεὸς εἶναι Βασιλεὺς τῆς γῆς, ὁ δὲ Χριστὸς ἡ κεφαλὴ τῆς Ἐκκλησίας. Ἐκκλησία δὲν εἶναι προσέτι μῆτε ὁ κληρὸς, μῆτε ὁ Πάπας, μῆτε τάξις τις, μῆτε βασιλεία· Ἐκκλησία εἶναι ἡ πνευματικὴ καὶ ἀθάνατος ζωὴ ὅλης τῆς ἀνθρωπότητος, καὶ ὄχι ὑλικὴ τις κοινωνία, ἣτις καταστρέφεται, ἐκλείπει καὶ λαμβάνει καθ' ἕκαστον αἰῶνα νέας φάσεις. Ἡ Ἐκκλησία δὲν θηρεύει ἐπιγεῖους θησαυροὺς, καὶ ἐπίγεια ἀγαθὰ, καὶ ἀνθρωπίνην δόξαν, καὶ ὑλικὴν δύναμιν. Ὁ θησαυρὸς αὐτῆς κεῖται εἰς τὴν ψυχὴν παντὸς πιστοῦ, τὰ δὲ ἀγαθὰ αὐτῆς εἰς τὴν ἡσυχίαν τῆς καρδίας τοῦ ἀνθρώπου, πλήρους ἐπιθυμίας τοῦ καλοῦ τοῦ πλησίον· δόξα μὲν αὐτῆς εἶναι ἡ δόξα τοῦ Χριστοῦ, δύναμις δὲ ἡ δύναμις τοῦ ἁγίου Πνεύματος, τοῦ ζωοποιούντος πάντας. Ἡ Ἐκκλησία δὲν εἶναι συναγωγὴ καὶ τύπος παντὸς χαμερποῦς καὶ βδελυροῦ καὶ ἐμποιοῦντος ἀποστροφὴν, τὰ ὅποια ἀπαντῶνται συνεχῶς εἰς τὰς διατάξεις τῶν ἀνθρώπων, ἀλλὰ πνευματικὴ ἐνότης τοῦ νοῦς καὶ τῆς καρδίας ὅλων ἐκείνων, οἵτινες αἰσθάνονται τὴν ἀλήθειαν, ὅτι εἴμεθα « εἰκὼν καὶ ὁμοίωσις τοῦ Θεοῦ. » Ἡ Ἐκκλησία δὲν εἶναι συναγωγὴ δούλων, ἐν ὀνόματι τοῦ παπισμοῦ ἢ ἄλλου τινὸς συστήματος, ἀλλὰ συνάθροισις ἐλευθέρων ἀνεξαρτήτων, ἴσων πρὸς ἀλλήλους καὶ φιλαδέλφων ἀνθρώπων. Ἐνὶ λόγῳ, ἡ Ἐκκλησία εἶναι ἐκουσία καὶ ἐλευθέρα καὶ λογικὴ κοινωνία μετὰ τοῦ Θεοῦ, διὰ μέσου αὐτοῦ τοῦ Σωτῆρος τοῦ κόσμου καὶ διὰ τῆς δυνάμεως τοῦ χαρίσματος τοῦ ἁγίου Πνεύματος. Ἴδου πῶς ἡμεῖς οἱ ἅπλοὶ καὶ ἀγράμματοι Ὀρθόδοξοι πιστεύομεν περὶ τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ.

Ἐπαναλαμβάνομεν. Πιστεύομεν καὶ ὁμολογοῦμεν μίαν ποιμνὴν, ἓνα ποιμένα, τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν, τὸν υἱὸν τοῦ Θεοῦ τοῦ ζῶντος, τοῦ θέντος ὑπὲρ ὅλων ἡμῶν τὴν ζωὴν αὐτοῦ. Πιστεύομεν καὶ ὁμολογοῦμεν καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, τὸ ἐκ μόνου τοῦ Πατρὸς ἐκπορευόμενον, καὶ τὸ ὅποιον ὁ Πατὴρ ἡμῶν ὁ οὐράνιος κατέπεμψε πρὸς ὑποστήριξιν καὶ ἐνίσχυσιν τῆς πίστεως ἡμῶν.

Οὔτε ὀλιγώτερα, οὔτε περισσότερα, οὔτε ἡμεῖς, οὔτε οἱ ποιμένες ἡμῶν δυνάμεθα νὰ πιστεύσωμεν. Ἐκεῖνα τὰ ὅποια εἶπεν ὁ Σωτὴρ, εἶναι καταληπτά καὶ σαφῆ εἰς ἡμᾶς. Οἱ λόγοι του, ἡ διδασκαλία του, μᾶς δίδουσι νὰ ἐννοήσωμεν ὅλα τὰ μυστήρια τὰ διὰ τοῦ Εὐαγγελίου ἀποκαλυφθέντα.

Τὰ δὲ νεωστὶ ἐπινοηθέντα ὑπὸ τῶν παπιστῶν δόγματα, ἡ παπικὴ δυναστεία καὶ δεσποτεία, ἡ ἐνότης καὶ ὅλα τὰ λοιπὰ τερατώδη συστήματα, ὡς μὴ περιεχόμενα ἐν τῷ Εὐαγγελίῳ, εἰσὶν ἀκατάληπτα εἰς ἡμᾶς, καὶ διὰ τοῦτο δὲν δυνάμεθα ἀλλ' οὔτε θέλομεν νὰ πιστεύσωμεν εἰς αὐτά. Διὰ τὴν ἐθνικὴν ἡμῶν ζωὴν καὶ διὰ τὴν προσωπικὴν ἡμῶν ἀξίαν εἶναι ἀναγκαῖα τρία συνθήματα: Ὀρθοδοξία, καὶ πάλιν Ὀρθοδοξία, καὶ πάντοτε Ὀρθοδοξία.

Τελευτῶντες, πρὸς ὑμᾶς, ἀδελφοὶ Ὀρθόδοξοι, στρέφομεν τὸν λόγον μετ' ἀγάπης καὶ παρακλήσεως πολλῆς. Προσέχετε ἑαυτοῖς, ταῖς γυναῖξιν ὑμῶν, τοῖς φιλάτοις τέκνοις, τοῖς συγγενέσι, τοῖς φίλοις, καὶ παντὶ Ὀρθοδόξῳ

ὑμῶν ἀδελφῶ, ἵνα μὴ παγιδευθῶσιν εἰς τὰς σαγίνας τῆς Δυτικῆς Προπα-
γάνδας. Φεύγετε μακρὰν τοὺς λυμεῶνας τῆς σωτηρίας σας. Μὴ ἀπατηθῆτε
ὑπὸ τῶν δολίων αὐτῶν ὑποσχέσεων, μῆτε ὑπὸ τῶν χρημάτων, μῆτε ὑπὸ
τοῦ προσηνοῦς τρόπου καὶ τῆς ἀλωπεκῆς, μῆτε ὑπὸ τῶν ἀπατηλῶν λόγων,
ὅτι δὲν ὑπάρχει δῆθεν διαφορὰ μεταξὺ τῆς θρησκείας ἡμῶν καὶ ἐκείνων.
Ἵπάρχει, ἀδελφοί, διαφορὰ μεγίστη! διότι ὁ κληρὸς τῆς Δύσεως διέφθει-
ρεν ὅλην τὴν διδασκαλίαν τοῦ Χριστοῦ καὶ οὐδὲν ἀφῆκεν ἀνόθευτον. Φυ-
λάξατε τὰ τέκνα σας, τὰ ὅποια εἶναι τιμαλφῆ δι' ὑμᾶς, καὶ μὴ ἐμπιστεύη-
σθε τὴν ἀνατροφὴν αὐτῶν εἰς τὰς χεῖρας μῆτε τῶν Ἰησοῦιτῶν, μῆτε τῶν
λεγομένων Ἀδελφῶν τοῦ Ἐλέους, τῶν ἐχθρῶν τούτων καὶ ἐπιβούλων τῆς
σωτηρίας τῶν Ὀρθοδόξων καὶ τῆς θρησκείας των, ἵνα μὴ χάσητε τὰ τέκνα
σας. Προτιμήσατε νὰ ἀποθάνητε ἐκ τῆς πείνης, ἐκ τῆς στενοχωρίας, ἐκ τῶν
καταθλίψεων καὶ ἐκ πάσης ἄλλης δυστυχίας, παρὰ νὰ ἀλλαξοπιστήσητε
καὶ νὰ γίνητε Κατόλικοι! Μὴ ἐξομοιωθῆτε, ἀδελφοί, τῷ Ἀπόδραμας ἐ-
κείνῳ καὶ τοῖς ὁμοίοις αὐτοῦ, οἵτινες ἐγεννήθησαν εἰς τὸν κόσμον κατὰ
παραχώρησιν Θεοῦ πρὸς σκάνδαλον τῆς Ἁγίας Αὐτοῦ Ἐκκλησίας. Φεύγετε
ἀπὸ τῶν τοιούτων, ὡς ἀπὸ ψωραλέων προβάτων. Μένετε, ἀδελφοί, ὡς οἱ
μακάριοι ἡμῶν πατέρες, πιστοὶ εἰς τὴν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν, ἣτις χορηγεῖ
πάντα τὰ ἀγαθὰ, ὅσα ἡμπορεῖ τις νὰ ἐπιθυμήσῃ διὰ τὸν ἄνθρωπον καὶ διὰ
τὴν ἀνθρωπίνην κοινωνίαν. Ταύτης τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ἄς καυχώ-
μεθα ὅτι εἴμεθα τέκνα πιστὰ ταύτης ἄς χαίρωμεν ὅτι κρατοῦμεν τὴν Πί-
στιν. Διότι ἡ Πίστις τῆς Ὀρθοδόξου ἡμῶν Ἐκκλησίας εἶναι ἡ Πίστις, τὴν
ὁποίαν ἐκήρυξαν οἱ Ἀπόστολοι, ἐπίστευον οἱ Πατέρες ἡμῶν, οἱ Βασίλειοι,
οἱ Γρηγόριοι, οἱ Χρυσόστομοι, οἱ Φώτιοι, Μάρκοι οἱ Εὐγενικοὶ, Μιχαῆλαι
οἱ Κηρουλάριοι, Γρηγόριοι οἱ Παλαμαὶ, οἱ Μελέτιοι, οἱ Μάξιμοι, καὶ οἱ λοι-
ποὶ πρόμαχοι καὶ ὑπέρμαχοι τῆς Ὀρθοδοξίας. Αὕτη ἡ Πίστις ἐστήριξε τὴν
οἰκουμένην ἅπασαν. Ταύτης τῆς Ἐκκλησίας ἄς χαίρωμεν ὅτι εἴμεθα μέλη
ἀναπόσπαστα, ταύτης τῆς Μιᾶς, Ἁγίας, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκ-
κλησίας, ἔχοντες κεφαλὴν τὸν Χριστὸν, ὅτι αὐτός ἐστιν ἡ κεφαλὴ τῆς Ἐκ-
κλησίας καὶ ἐν οὐρανῷ καὶ ἐπὶ γῆς. Ἡ Ὀρθόδοξος Πίστις εἶναι ἡμετέρα καὶ
κατὰ τὴν γέννησιν καὶ κατὰ τὴν ἀνατροφὴν αὕτη ἐδέξατο ἡμᾶς ἀπὸ
γαστρὸς μητρὸς ἡμῶν, αὕτη ἄς μεταφέρῃ ἡμᾶς καὶ εἰς τὴν γαστέρα τῆς
γῆς. Αὕτη ἐφύλαξεν ἡμᾶς ἀπὸ τῶν κινδύνων τῆς ζωῆς, αὕτη θέλει ὑπερα-
σπίσει ἡμᾶς καὶ ἐν ταῖς βασάνοις τοῦ θανάτου. Αὕτην ἀγαπήσωμεν, αὕτην
ὑπερδοξάσωμεν, δι' αὕτην χύσωμεν καὶ τὸ αἷμα ἡμῶν καὶ θυσιάσωμεν πᾶν
πρόσκαιρον ἀγαθόν. Αὕτην ἄς ὁμολογῶμεν ἀνεπαισχύντως ἐνώπιον πάντων,
διότι ὁ ἐπαισχυνόμενος τὴν Ὀρθοδοξίαν ἐπαισχύνεται ἐν ταύτῳ καὶ τὴν ἐ-
θνικότητα αὐτοῦ. Δεῖξωμεν καὶ διὰ λόγου καὶ δι' ἔργου, ὅτι οὐδὲν δύναται
ν' ἀποχωρήσῃ ἡμᾶς ἀπὸ τῆς ἀγάπης τῆς Ἁγίας Ὀρθοδοξίας.

« Ἐπὶ σοί, Θεέ τῆς Ὀρθοδοξίας, ἠλπίσαμεν, μὴ καταισχυνηθῆμεν εἰς
» τὸν αἰῶνα! »

*Ἐγγραφον ἐν Κωνσταντινουπόλει, τῇ Κυριακῇ τῆς Ὀρθοδοξίας τοῦ
1862 ἔτους.*

Διανέμεται Δωρεάν.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

007000032522